

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/402/2014
Identifikačné číslo spisu:	5912207017
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Auxt
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5912207017.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Gr?sslingova 4 Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 7 C 95/2012, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. mája 2014, sp. zn. 9 Co 317/2014, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline (ďalej krajský súd alebo odvolací súd) ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) uznesením zo dňa 29.5.2014 potvrdil uznesenie Okresného súdu Ružomberok (ďalej len okresný súd) zo dňa 6.11.2013, č. k. 7 C 95/2012-109, ktorým súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur, podľa položky 7a/ sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o súdnych poplatkoch) a v zmysle § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch.

Krajský súd predmetné rozhodnutie potvrdil ako vecne správne v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p., pričom poukázal na tú skutočnosť, že ide o rozhodnutie o poplatkovej povinnosti a okresný súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia jasne a zrozumiteľne uviedol na základe akej právnej skutočnosti vznikla navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok a v akej sume.

Proti uzneseniu krajského súdu zo dňa 29.5.2014 podal navrhovateľ dovolanie, v ktorom žiadal zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a aj rozhodnutie súdu prvého stupňa. Prípustnosť dovolania odôvodňoval

§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľ preto tvrdil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, popiera judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) a tým mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konať pred súdom, z ktorého dôvodu namietal vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a tiež svoje dovolanie odôvodnil aj tou skutočnosťou, že uznesenie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené.

Odporca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 Os.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon pripúšťa dovolanie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 Občianskeho súdneho poriadku.

Dovolací súd zistil, že prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Nejde o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska, a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Navrhovateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

V dovolaní navrhovateľ výslovne namietal existenciu vady uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. že sa mu ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom.

K dovolacej námietke vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. dovolací súd uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd (na rozdiel od súdu prvého stupňa) za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvého stupňa. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvého stupňa (uznesenie najvyššieho súdu zo 17. septembra 2009, sp. zn. 3 Cdo

102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júla 2011, sp. zn. 5 Cdo 46/2011). V danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa nie je prekvapivé a ani nečakané a súdy oboch stupňov v danom prípade rozhodovali o poplatkovej povinnosti, ktorá navrhovateľovi vznikla podaním odvolania z 25.10.2014. Navrhovateľ musel predvídať, čo bude odvolací súd v odvolacom konaní posudzovať a preskúmavať s prihliadnutím na rozsah a dôvody podaného odvolania.

Pokiaľ navrhovateľ namietal ďalšiu vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., že k jeho odňatiu možnosti pred súdom konať došlo tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že v danej veci odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia ustanovené v § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p., preto táto námietka dovolateľa opodstatnená nie je.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné odmietol, vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených navrhovateľom v podanom dovolaní proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu ako súdu odvolacieho (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a neboli zistené ani iné vady uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O.s.p. Dovolací súd dovolanie odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať správnosťou právneho posúdenia veci, na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, i keď mal právo na ich náhradu voči navrhovateľovi, pretože odporcovi v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli a tiež nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.